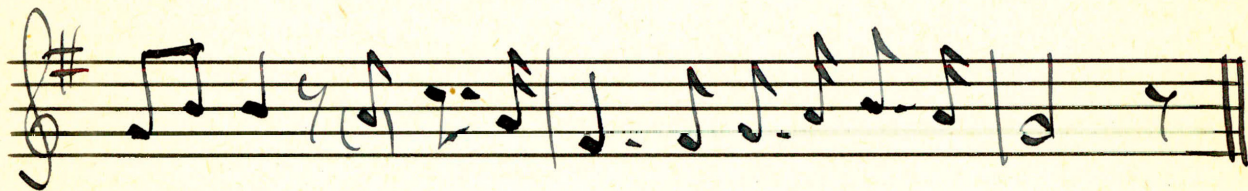
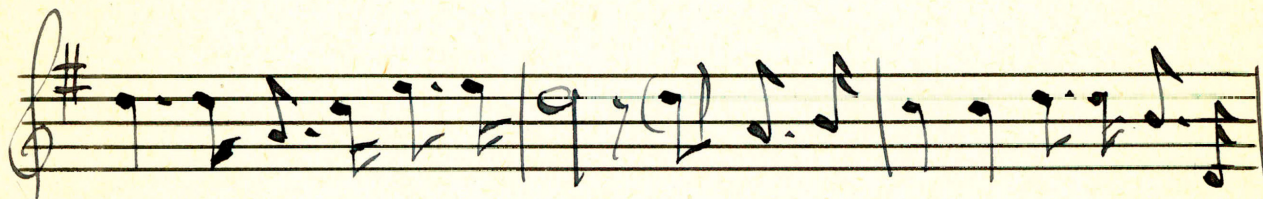
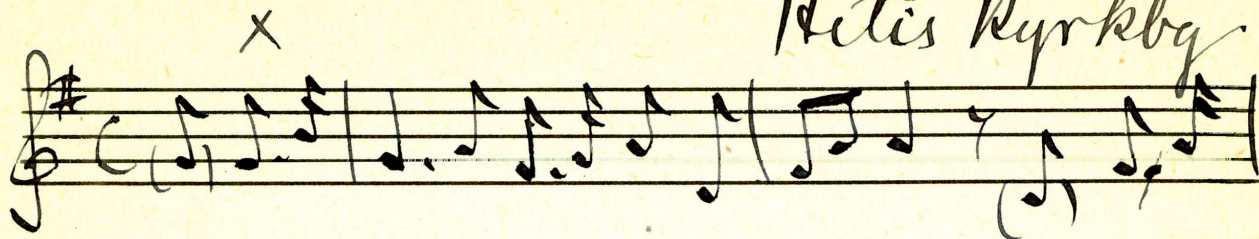

103

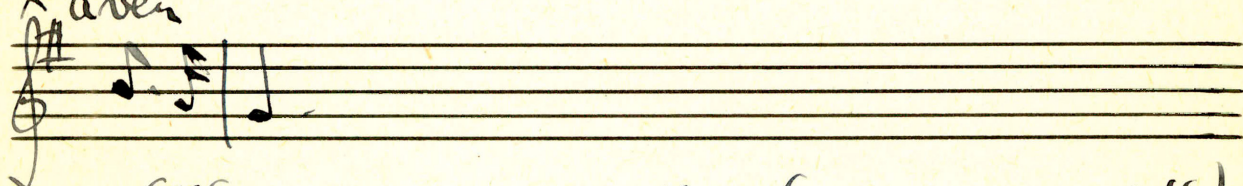
328

420

Hitis Ryrkby

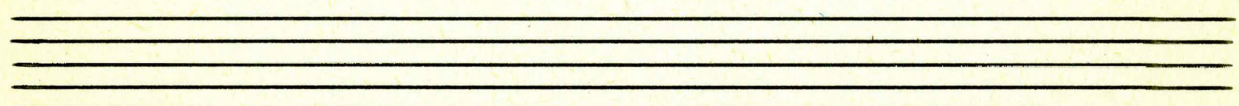
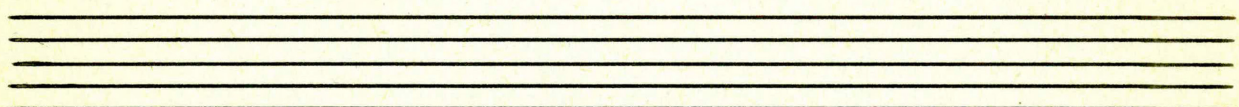
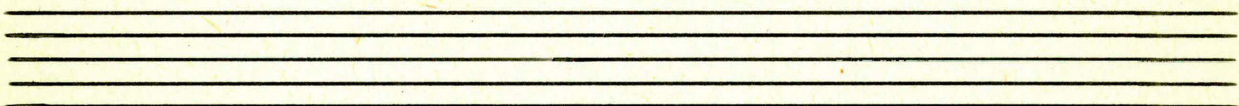
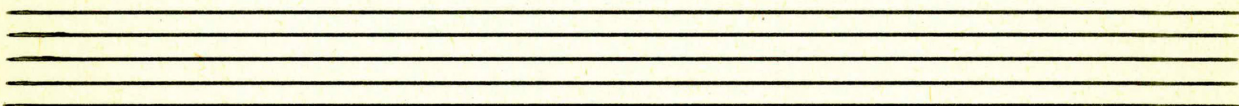
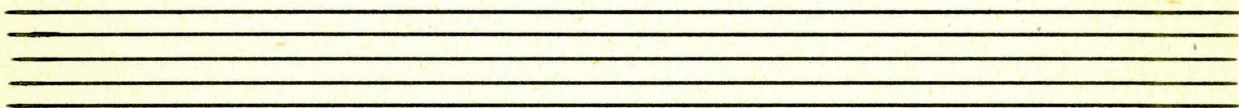
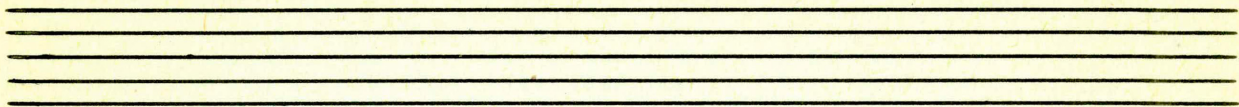
x även

("Spungen av en pojke på en ertskuta")

Barbara Andersson

1.8.24.

1. Där såg en fågel uppå bara Kristin
Han tänkte på sin forna ungdoms tid.
Han tänkte på den vän han mest had' älsket
och på den han aldrig skulle få.
2. Sent en afton månen sken så djligt,
och hon ville ge sig ut att gå.
Hon gick sig ut och läste sig i kamren,
gick sen till skogen där den fågeln såg.
3. När som fadren detta mände märke
att sin dotter utur kamren gick,
slog han upp och klädde sin kläder,
gick sen till skogen, där de båda såg.

4. När hon märkte att sin fader kommer,
 Skyller hon sig bakom grenar små.
 "Fader, fader övert mig förbarma,
 Käre fader, skön hild unga liv!"
5. Kristian, Kristian, om du mej nu älskar,
 kom och vis mig att du har mig kär.
 Ty löden vilar upptå mine armar,
 och för mig finns ingen räddning här."
6. Närsom fadren detta märke märka,
 dras han fram till vredesfulla svärd.
 Han satte det i hennes och sin hjärta,
 så att de både lig' som mörda' lik.

7. Kristian, Kristian må väl den begravas
på det allra allra bästa stället,
i den stora sköna gröna hagen,
när byn ord invid kungens gård.
8. Uppi deras gravar sättes liljor,
men den ene vistade sig snart.
Den den andra, den står lika djligt,
ty hon var i Herrens namnet sakt.